N:r 3. Årg. 16 1 Februari 1911. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA DESKOW. | Expedition: Malmtorgsgatan 8. | Telegramadress: »Sinim», Stockholm. | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35

Innehåll: En missionssyn. — Minnesfest på missionshemmet. — Några minnen. — Meddelanden från fältet. — Familjenotiser. — Min sista missionsresa under det gamla året. — Från Tungchow-fu. — Interiörer från Hancheng. — Brefafdelningen. — För våra små missionsvänner. — För S. M. K:s Missions- och bönekretsar. — En betydelsefull gåfva till Kinas kejsarhus. — Missionärernas namn och adresser.

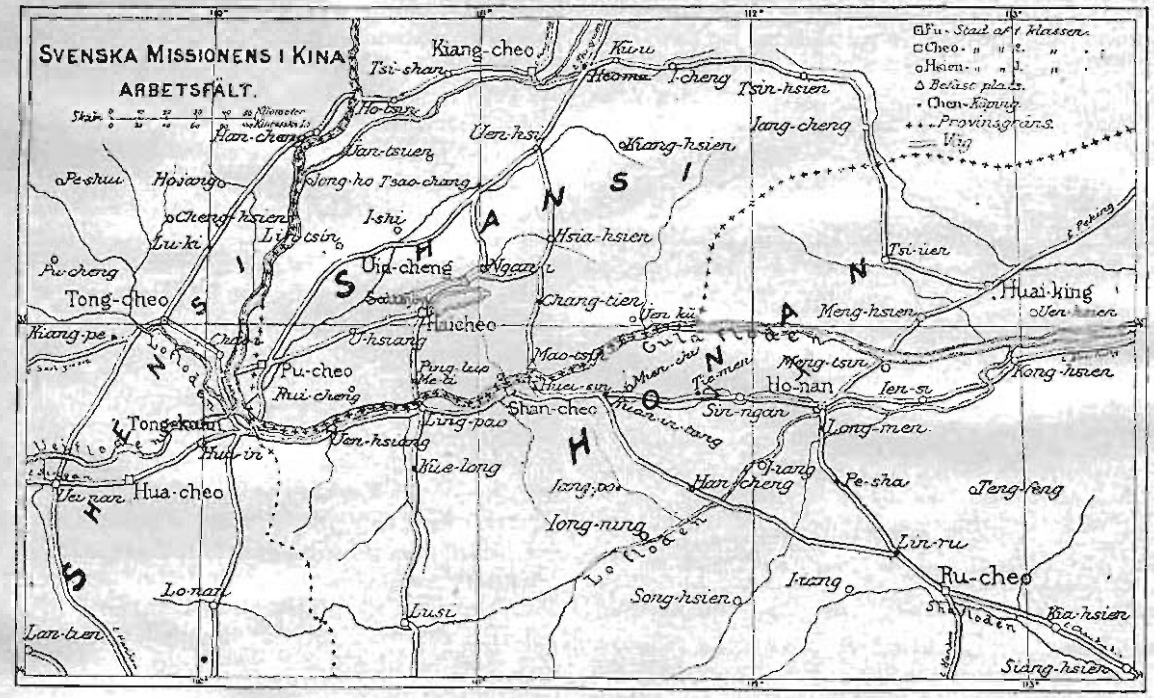

En missionssyn.*

II.

Sak. 4 kapitel.

Vi vilja nu stanna inför ännu *ett*, och det är de två *oljebarnen*, som omtalas i slutet af kapitlet, och som stå inför hela jordens Herre. Det var en profetisk syn och ett profetiskt ord. Det ser ut, som om Herren under alla tider sökte efter sådana själar som Serubbabel för att bereda dem för den uppgift, till hvilken han särskildt behöfver dem. Vi veta, att det i denna tid pågår fasansfulla förberedelser i mörkrets rike för att bana väg för *hans* ankomst, som skall föra det rikets talan och det rikets strider. Men en förberedelse äger också rum inom *Guds* rike. Och Herren söker också nu oljebarn, som han kan få använda för sin räkning. I Uppenbarelseboken läsa vi om att när Antikrist framträder, så framträda också två sådana oljebarn. Ocb det säges om dem, att de stå inför hela jordens Herre, att de hafva makt från himmelen och tjäna Herren för hans syften på jorden. Ja, Herren söker,

* Föredrag af missionär *E. Folke* vid konferensen i Södertelje 1910.

som sagdt, efter oljebarn också nu. Och jag tror, att han har kallat oss till denna konferens för att ibland oss få uttaga och fostra några oljebarn åt sig, sådana, som stå inför honom, hela jordens Herre.

Men vår text innehåller, som i början nämndes, i särskild mening en *missionssyn*. Hvad är missionsfältet därute i hednavärlden annat än *ruiner*, där djäfvulen har utfört sitt fasansfulla verk under århundraden och årtusenden? Han har fått göra det i fred och ro. Men just i denna tid kallar Gud fram ibland oss den ene efter den andre för att gå med murarlodet rakt in bland dessa ruiner. Många håna och begabba detta verk och säga: »Det blir ingenting af, det lyckas icke. Hvem skulle kunna bygga ett tempel bland dessa ruiner?» Men just där, hvarest Herrens svaga vittnen gå ut i tro med murarlodet i sin hand, resa sig tempelmurarna. Och hvilken nåd af Gud är det icke, att från vårt eget fosterland så många gått ut med murarlodet till de öde trakterna! Hvilken förmån för oss, att det kommer budskap utifrån, som säga: »Stenar hålla på att tagas fram och läggas på hvarandra, och templet reser sig.» Ja, vi få höra, hurn Guds lof sjunges just från de gamla ruinerna, där templet håller på att resa sig. Jag vill säga: »Låt oss taga riktigt reda på, hur mycken nåd vi hafva fått!» Vi hafva oljeträden för vår räkning. Vi hafva behållaren för vår räkning. Och vi hafva rören, som leda till hvarje lampa, för vår räkning. Måtte det icke blifva något hinder eller någon brist, så att rören tilltäppas och vi skiljas från ljusstaken!

Men äfven här hemma hafva vi ruiner, där Herrens tempel behöfver uppföras. Vi behöfva gå ut till lastens nästen, till drinkarnas hem, till de utkastade. Vi behöfva gå till dem, som tänka och säga: »Ingen bryr sig om mig. Det är ute med mig.» Ja, det finns ruiner också i vårt land, som möta oss, när vi komma från denna konferens. Likt profeten, när han kom från sin syn, kanske vi icke veta, hvad vi skola taga oss till med den stora rikedom af evangelium, som i dessa dagar blifvit oss gifven. Men Gud vill begagna oss. Han säger: »Jag vill visa dig mitt murarlod men också min oljebehållare. Den är här för din räkning. Och nu vill jag stärka dina händer, så att du kan taga murarlodet för att *arbeta*.» Det är, hvad Herren menar.

Vi få äfven komma ihåg, att de sju ögonen *glädjas*, när någon af de svagaste bland de svaga böjer sina knän och säger: »Herre, nu vill jag gå med murarlodet den väg, som du har kallat mig att gå.» Och när de så stiga upp och gå ut bäfvande och darrande samt undra: »Hur skall det gå bland dessa ruiner?» då är det sju, som glädjas. Är du en af dessa, som stå redo att gå ut, vet, att du går icke ensam i din kallelse. Du har dessa *sju* med dig, och då har du ingenting att frukta.

O, hvilka stora vidder, vi hafva därborta i hednaland! Det finns många här, som skulle kunna taga emot kallelsen från Herren och gå ditut med murarlodet för att bygga Herrens tempel. Och våra syskon på hednafälten stå med spejande och väntande blickar: »Kommer månne icke någon, som bär murarlodet i sin hand? Kommer icke någon mer till hjälp?» Vägen är genom Herrens barmhärtighet öppen för oss, och vi behöfva icke frukta.

Jag skall nu sluta med att berätta om en Herrens tjänare, som i yttersta Östern fick nåd att taga murarlodet i sin hand. Det var en infödd. Han hade fått i uppdrag att vara Herrens tjänare i en församling. Men när han kom till denna församling, var där dödt och kallt. Så var det en vän till honom, en äldste i församlingen, för hvilken han öppnade sitt hjärta, och de kommo öfverens att kl. 5 om morgnarna gå tillsammans till kyrkan, böja sina knän och anförtro sin nöd åt Herren. De höllo på härmed några dar, dessa två. Så blef det på något sätt kändt för de andra, att de hade bönemöten hvar morgon. Och så kommo några och frågade: »Få *vi* vara med?» Svaret blef: »Det är fullkomligt fritt.» Till slut blef det så många, som kommo, att det måste tillkännagifvas i församlingen: »Det är fritt för hvem som helst att vara med. I morgon bittida kl. half 5 ringer klockan, dörrarna öppnas, och ni få komma.» Klockan hade just slagit ett på natten, då pastorn fick se, hur människor började komma efter vägarna och styra sina steg mot kyrkan. Klockan tu var det 4—500 personer samlade. När klockan var half 5, var kyrkan full ända till sista platsen. Och när den infödde pastorn sedan talade om, hvad som låg på hans hjärta, föll hela församlingen i gråt ned inför Gud. Under en lång tid samlades de hvarenda morgon med hvarandra lika tidigt till bönemöte. Men en dag kände pastorn: »Nu är det tid för mig att säga något annat, som också legat på mitt hjärta.» Och så gjorde han den frågan: »Hur många af er vilja gifva en dag utesluttande åt Herrens verk för att söka föra själar till Kristus?» Jag tror, att nästan hela församlingen reste sig. Han frågade vidare: »Hur många af er vilja gifva två dagar?» Då reste sig ett mycket stort antal. Så fortsatte han: »Hur många vilja gifva tre dagar?» Och så fortfor han, ända till dess han kommit till sjutalet. »Hur många», frågade han, »vilja gifva *sju* dagar?» Och skaran var stor, som ville gifva sju dagar. När man räknade tillsammans de dagar af frivillig kärlekstjänst, som i denna församling erbjudits åt Herren, blef det ett mycket stort antal.

På denna plats var det en *infödd* broder, som fått nåd af Gud att taga murarlodet i sin hand, därigenom att han i ödmjukhet gått åstad och böjt sina knän inför Herren. Så fick han en annan med sig. De gingo troget tillsammans i bön hvarje morgon. Och genom den troheten byggde och byggde de. Det kom många, som ville vara med i arbetet. Det blef allt flera byggmästare. Och så kan det gå också bland *oss*, om det är någon, som tager murarlodet i sin hand. Det kan blifva så, att ett helt hem röres, en hel församling, en hel by, en hel stad. Ja, det kan bli så till och med, att det kännes långt borta i hednavärlden.

Må Gud få välsigna oss, så att det blir *många*, som vilja taga murarlodet i sin hand! Amen.

Minnesfest på missionshemmet.

Den 8 sistlidne december inföll missionshemmets tionde årsdag. Med anledning däraf samlades vi den 29 dec. till ett tacksägelsemöte på hemmet. Vi erinrade oss därvid, hvilka rika anledningar till tack och lof detta hem under de gångna åren gifvit oss. Under nödens och lidandets år 1900, då missionärernas hem i Kina till stor del ödelades, beredde Herren denna tillflyktsort för de hemlösa. När sedan Kina åter öppnades för Herrens vittnen, och de missionärer, som då voro i hemlandet, återvände till fältet, upphörde ej hemmet att vara ett missionshem. Under den följande tiden (1902—1909), då hemmet förestods af sekreteraren och hans fru, gästade där ett tiotal af våra missionärer under sin hvilotid i hemlandet. Det har äfven fått tjäna som ett hem för missionärskandidater. Ej så få af dem, som under senare år förstärkt vår skara därute, hafva längre eller kortare tid vistats på hemmet, där lärt känna missionens principer och arbetssätt samt sökt full visshet om Herrens vilja och ledning. Gång efter annan hafva vi också haft glädjen att som gäster på hemmet få mottaga missionärer af andra svenska sällskap och äfven flera engelska. För Dufbo samhälle hoppas vi också, att missionshemmet fått i någon mån vara ett ljus. Herrens nåd emot oss såväl i hans gåfvor som i hans uppgifter stämde våra hjärtan till tack och lof. Betydelsen af ett sådant hem kan nog fullt fattas endast af den, som i likhet med missionärerna bokstafligen får känna sig som en gäst och främling i denna värld.

Särskildt ämne för bön under vår högtidsstund blef ett behof, som hos flere bland missionärerna under den sista tiden gjort sig alltmer gällande: *ett hem för missionärernas barn.* Vi ha ej mindre än 25 sådana i vår mission. Föräldrarna måste afstå från den stora glädjen att få behålla sina barn hos sig. De måste »öfvergifva dem» för Guds rikes skull. Dessa små hemlösa behöfva nu ett hem. Tomten vid Dufbo är stor nog att rymma flera byggnader, och så hade den tanken vaknat, att kanske ett hem för missionärsbarnen där kunde uppföras. Vi kommo öfverens att bedja Gud tydligt utvisa, om saken är af honom, och fingo genast ett synligt svar på vår bön, i det att grundplåt till det blifvande hemmet gafs vid mötet. Vi tro, att våra vänner landet rundt vilja låta detta böneämne ligga riktigt nära sina hjärtan. Hvarje far och mor skall förstå det, och han, som har det ömmaste hjärta i himmel och på jord, förstår det allra bäst. Låtom oss därför bedja i tro och förtröstan! Det gäller barnen, hvilkas änglar alltid se vår Faders ansikte, som är i himmelen.

Det blir alltid högtid, då hjärtat, såsom här var fallet, värmes af Herrens godhet, och under sådana stunder få vi nåd att i tro taga nya steg på den väg, Herren visar.

Må missionshemmet vid Dufbo alltfort få vara under Guds fadersomsorg och tjäna till befrämjande af hans ära!

E. F.

På eder äro till och med alla hufvudhåren räknade. Rädens därför icke. I ären mer värda än många sparfvar. Matt. 10. 30, 31.

Några minnen.

I.

I början af 1880-talet blåste en frisk missionsvind i Uppsala. Den väcktes och närdes genom besök af flera missionärer. En ibland dessa var Skrefsrud. En söndags e. m. var möte utlyst för honom i Trefaldighetskyrkan. Stora skaror samlades för att höra. Till och med ståplatserna voro upptagna. Hela två timmar talade missionär Skrefsrud om missionen. Det var så fängslande och gripande, så olikt, hvad man vid dylika tillfällen brukade få höra. Han målade hedningens lif äfven han, men det var ej seder och bruk, ej yttre förhållanden, han rörde sig omkring, utan han lät oss kasta en blick in i hedningens innersta lif. Han upprullade tafla efter tafla, han tecknade hjärtelängtan och hjärtenöd, kamp och strid, hur hedningen anar och söker, hur han kämpar sig fram för att komma till klarhet och ljus, hur han stundom offrar allt, hvad denna värld har att bjuda på, för att vinna något för den andra. Hvad han sade, grep ej bara för stunden, det stannade kvar, det trängde djupare. Hedningen var sålunda ej en varelse, som var viljelöst bunden i materiens bojor och som kände sig lycklig däri, utan trots all sin förnedring en människa, en människa, som kände sig vara en evighetsvarelse och ej blott en jordevarelse.

För en af de närvarande, en skolyngling, fick den missionsstunden en afgörande betydelse. Förut hade de närmaste uppgifterna upptagit intresset; nu vidgades synkretsen. Hedningen, den kämpande hedningen — den synen kunde ej bortvisas. I bokhyllan bereddes snart plats för nya böcker: Landgrens missionshistoria, Santhalmissionens skrifter m. fl., Ziegenbalgs och Schwartz' »Minnen från barndomen», Hans Egede — dessa och andra gestalter från Vormbaums Missionsgalleri framträdde för sinnet och manade till efterföljd.

Det nya studiet, missionsstudiet, gjorde lifvet rikare än förut. Intresset för missionen växte starkare, och intresset utvecklades snart till kallelse. En erfaren lärare, en faderlig vän, rådfrågades. Han mötte den frågande med förståelse. »Skrif till kyrkoherde Strömberg i Mönsterås. Han har själf varit missionär, och han kan ge dig värdefull ledning och hjälp.» Så ungefär föllo hans ord. Rådet följdes, brefvet skrefs, och svaret lät ej vänta på sig. Kyrkoherde S. hade visserligen af hälsoskäl nödgats lämna missionsfältet, men han var ännu i själ och hjärta missionär, och missionselden brann stark och kraftig inom honom. Brefväxlingen blef ganska livlig. Det folk, kyrkoherde S. mest intresserade sig för, var kineserna. Med nästan profetisk blick skönjde han dess framtid, och med profetisk skärpa inpräglade han vikten af en kraftig missionsverksamhet i Kina.

Kina och kineserna. Intet kunde vara mer motbjudande. Snedögon, hårpiskor, omständliga ceremonier, materialism, hela lifvet petrificeradt — det var den bild, Kina gad. Därför fingo också de delar i missionslitteraturen, som rörde Kina, länge nöja sig med att icke alls bli uppmärksammade. Men nu kommer han, den brinnande missionsvännen, och pekar i hvarje bref på Kina. Småningom snöttade intresset, det blef föremål för bön, det fattade rot, det fördjupades, det växte, det

blef medveten kallelse, och denna blef allt klarare och klarare.

Hos kyrkoherde S. stannade det emellertid ej vid blott intresse för saken, utan han skred till handling. Han var redaktör för Lunds Missionstidning, organ för Lunds missionssällskap, med hvilket dr Fjellstedts namn är så nära förknippadt. Och Lunds missionssällskap hade redan 1849 utsändt två missionärer till Kina. Fast, den ene af dem, blef mördad, och Elgqvist, den andre, hade återvändt till hemlandet. Kyrkoherde S. kände, att den afbrutna tråden borde återknytas, att sällskapet borde återvända till sin första kallelse, och han arbetade med all ifver därför. Förslaget föll dock, och därmed greps dess skapare af missmod samt drog sig alldeles tillbaka.

Åtskilliga nya förslag angående andra fält framkastades för den omnämnde ynglingen, men kallelsen till Kina hade blifvit så bestämd, att intet kunde rubba den.

E. F.

Meddelanden från fältet.

Under lof till Gud kunna vi nu meddela, att vår syster *Maria Hultkrantz*, som var så illa sjuk under en stor del af förliden sommar och höst samt under nära tre månader vårdades på ett amerikanskt-norskt sjukhus i Kioshan, till svar på bön helt plötsligt återfick sin hälsa och i början af december kunde återvända till sin station.

Om hennes vistelse på sjukhuset och återkomst till Sinan få vi närmare meddelanden i brefafdelningen. Det skall förvisso glädja missionens vänner att åter få höra af denna syster, som så länge af Herren varit tagen afsides.

Familjenotiser. Den 10 december sammanvigdes i Yuncheng missionär *Rikard Andersson* och fröken *Hildur Engström*. Må Herrens rika välsignelse hvila öfver deras förening och deras gemensamma arbete för själars frälsning!

Min sista missionsresa under det gamla året.

Af *August Berg*.

II.

Så närmade vi oss Tungchow. Det är alltid med underliga känslor, jag gör mitt inträde i den staden. Inom densamma har jag under flera år arbetat och fröjdats, bemötts med misstänksamhet, ovilja och kärleksfull vänlighet. Här grundade vi, min hustru och jag, vårt första hem; här hafva våra barn födts, här har jag en gång döpt »Tungchows förstling m. m. m. m. Vårt första lilla hus var mycket oansenligt och anspråkslöst. Efter många svårigheter blefvo vi så ägare till ett af de bästa husen i staden, för att ej säga det bästa, men läget var olämpligt och utrymmet ej tillräckligt. Under tiden fanns det ett hus, på hvilket jag kastade begärliga blickar. Dess ägare besökte mig då och då och jag honom. Ofta gaf han oss vackra blommor från sin trädgård. Men åren gingo, och allt förblef vid det gamla. Nu är *Ma Lao-ieh* död, och vi ha' genom inteckning kommit i besittning af hans hus!

I detsamma skulle nu för första gången stormöte hållas af den kristna församlingen. Den forna »anhallen» d. v. s. den sal, hvari tillbedjan af förfäderna plägat ske, var anordnad till kapell — ett rymligt, ljust och trefligt sådant. På framgården var ett stort tält uppspändt, i hvilket predikades för dem, som ej fingo rum inne i kapellet. Ganska många från de sex domsagorna församlades, och det var dyrbart få frambära vittnesbördet om Jesus Kristus för alla dessa. Tio personer blefvo döpta och än flere anmälde sig som forskare. Guds ord växer och utbreder sig. Fältet här är ej lättarbetadt, men framåt går det i alla fall. Vi ha nu här en ganska stor församling, och syskonen Hugo och Maria Linder ha mer arbete, än de gärna kunna rå med. De behöfva snart förstärkning. Vår nyutkomne broder Nils Svensson sträfvar med språket och aflade under min vistelse i Tungchow sin första examen.

Det var mycket kärt få träffa många gamla vänner, och tillföljd af min och min hustrus snart förestående hemresa hevisades oss icke ringa välvilja.

En ny lokal för gosskolan är uppbyggd, den bästa vi någonsin haft i Tungchow.

Jag nämnde något om opierökande soldater m. fl. Kanske mången tror, att det numer ej finnes några, som röka opium i Kina. Så är dock icke förhållandet. Utrotningskriget har bedrifvits med olika ifver i olika provinser, hvarför resultaten äro olika. Under det att i Shansi all odling och försäljning af opium upphört, är så icke förhållandet i Shensi. I Shansi ha opierökaretyperna till stor del försvunnit, i Shensi är det sig ännu likt. I Shansi får man numer ej se opielampor m. m. utbjudas till salu; i Shensi röker man efter behag. Men allt hårdare åtdrages snaran, och snart skall äfven det stackars opiumförbrukande Shensi varda befriadt från sin plågoande! All heder åt den kinesiska regeringen, som visar sig kunna genomföra, hvad de europeiska nationerna ej kunna, då det gäller att detronisera konung Alkohol!

Från Tungchow-fu.

Efter de väldiga regnskurarna under september blef det under oktober en tid af vackert väder och sålunda möjligt att företaga de länge påtänkta rundresorna i distriktet. Vägarna voro nu ofarbara för vagnar. De lågländta ställena, i synnerhet nära floderna, lågo under vatten, och det var därför emellanåt nödvändigt att taga väldiga omvägar. I dessa trakter hade landtmännen blifvit hårdt pröfvade, i det månget annars bördigt fält förvandlats till sjö. I andra trakter räddade den strålande oktobersolen höstskörden, som därför blef ganska god. Vi ha således i det hela haft att glädja oss åt ett godt år, under det andra delar af landet varit svårt hemsökta.

Jag ser tillbaka på denna arbetsmånad som på den skönaste, jag haft i Kina. Herren hade gifvit mig ett par goda riddjur, ett för mig personligen och ett för packningen, och vi kunde därför röra oss fritt, äfven där terrängen var svår. Jag hade också tagit mig god tid. Aldrig har jag sett en sådan mottaglighet för evangelium, och den välvilja, som visades mig personligen, rörde ofta mitt hjärta. Hvilken glädje att på detta sätt få gå omkring bland folket, förstådd af alla och i stånd att förstå alla, ej blott deras språk utan också i någon mån, hvad som ligger därunder! Jag hade strax förut af skotska

bibelsällskapet till skänks fått en sändning nya evangelier, och de köptes gärna, ofta mest för det vackra omslagets skull.

Nu är tiden inne för ett stadigt, troget utsående af evangelium. Kina behöfver ej först och främst stora och höga gåfvor — de äro oftast för goda att läggas ned på landsvägarna och bland det okunniga folket — men missionärer, som äro villiga att lefva en evangelists lif med de försakelser, det medför. Äfven våra infödda evangelister ha stort behof af den inspiration och det föredöme, som en af Kristi kärlek besjälad missionär, stående midt i deras led, kan gifva. Låt oss tänka på, hvad de deputerade japanska affärsmännen sade till Amerikas kristna: »Edra missionärer ha misslyckats i att göra intryck på massan af vårt folk, därför att de hållit sig inom sina institutioner och icke kastat noten ut på djupet.» Det ena skall man göra och det andra icke underlåta, men att i så stora distrikt, som flera af oss ha, på samma gång kunna öfvervaka verksamhetens detaljer samt sköta expeditionsgöromålen och ledningen i stort är nästan mer, än en persons krafter förmå. Att i tider som dessa nödgas sitta fängslad i expeditionsrummet är ett af våra lidanden, som Herren vill, att läsaren af dessa rader skall lägga på hjärtat. Gifve han eder att förstå, huru I skolen kunna lindra detta lidande, som också är Herrens!

I slutet af oktober hölls vårt höstmöte med god tillslutning. Vi fingo då välkommen hjälp af broder August Berg. De två första dagarna upptogos af möten, dopförhör och dop, den tredje höllos rådplägningar. Mötet hade föregåtts af en veckas dopklass med katekumener. Vi hade glädjen få upptaga 10 välrekommenderade personer, 9 män och 1 kvinna, i församlingen. Femton personer, som sedan vårmötena blifvit intresserade i evangelium, antecknade sina namn på forskarelistan och hänvisades till lokalförsamlingarna i sina respektive domsagor. Vid församlingsmötet ordnades för regelbundna gudstjänster bland dem, som bo så långt från stationerna, att de ej oftare än en gång i månaden kunna närvara vid mötena där.

I alla de 8 domsagor, som utgöra Tungchow-fu missionsdistrikt, finnas troende. Hvilket fält har ej Herren gifvit oss här! Våra hjärtan blöda, då vi tänka på de utomordentliga tillfällen, vi nu ha genom folkets mottaglighet, och den grund, som redan är lagd, men se på våra otillräckliga krafter. Min hustru och jag samt en nyutkommen broder, som nu äro de enda missionärerna, glädja oss åt att se, huru Herren verkat, men nog vill han, att flera skola komma till vår hjälp. Då för en tid sedan församlingsäldste Kao hjälpte mig med att utskrifva arbetsprogram för medhjälparne, uppsatte han till deras öfvervägande: Os. 4: 6: »Det är förbi med mitt folk, därför att det icke får kunskap.» O, hvad det ordet grep mitt hjärta! Om någonsin är det sant här. Folket *vill* nu höra om vår Gud och vår lära. En vanlig påse med böcker slutsäljer jag vanligen under några raster vid de stora vägarna. Nyligen slutsålde jag en bokpåse på en kvällsstund.

Herren hör edra böner, tröttnen då ej! Seger vinnes genom tro och bön. Bedjen för mina 17 infödda medhjälpare! Flera af dem äro enkla män, och alla sakna den utbildning, som våra unga nu kunna få. Bedjen för dem och för oss, som skola vara deras föredömen, lärare och ledare! *Andens fullhet* är, hvad vi efterlängta Hvad har icke Herren gjort genom enkla redskap, drifna af hans Ande!

Sedan vi under föregående år mera egnat oss åt lokalförsamlingars grundande och uppbyggande, ha vi först på programmet för denna termin (tills skörden börjar nästa vår) uppsatt *distriktets evangelisering så långt som möjligt.* Två bröder äro i detta syfte utposterade på hvarje station. De ha order att upprätta en karta öfver sina distrikt samt söka vinna de troendes medverkan särskildt till att vakta stationen och sämedelst tidvis göra evangelisterna lediga för längre turer. Gifve nu Herren sin välsignelse!

Min hustru och broder Svensson förena sig med mig i varm hälsning.

Eder i Herren
Hugo Linder.

Interiörer från Hancheng.

Af *Natanael Högman.*

Då vi redan äro ett långt stycke inne på senhösten och arbetet i alla dess brancher är i full gång, vill jag ej dröja längre att sända en hälsning från vår åkerteg häruppe. Ostördt har arbetet fått fortgå både i städer och på landsbygd, och i skolorna få de unga undervisning.

Vid en blick tillbaka är det dock stormötena, som utgöra det centrala i den gångna höstens missionslif. Då vi återkommo från vår ledarekonferens i Yuncheng, dit ej mindre än 7 delegerade detta år kunnat sändas, voro vi eldade och redo för arbetet i våra egna vingårdar. Redan före Hancheng-mötet hade vi i dopklassen en dyrbar förnimmelse af att Herren var ibland oss, och så var det äfven sedan under hela mötet. Jämte de goda föredrag, vi fingo höra af broder A. Hahne, talade flera af de infödda bröderna med stor kraft och välsignelse.

Vi hade ock den stora glädjen att få döpa 16 personer, 9 män och 7 kvinnor. Af dessa kommo 5 den 12 svenska mil långa vägen från I-ch'uan. Bland dem var en gammal 72-årig handlande vid namn Hsie. Då han först hörde evangelium, var han en ifrig motståndare och motsägare men likt Saulus ovetande och i otro.

Det var kärt att nu se den gamle i sin ålders sena höst förvandlad till en ödmjuk lärjunge och att få döpa honom och de andra till Kristus.

En annan af dessa förstlingskärfvar från bergstrakten däruppe, en man, som praktiserar läkareyrket, hade funnit frälsningen på ett sätt, som mycket bör uppmuntra alla evangelii sånningsmän. Vid ett besök i en väns hem fann han i en vrå på en hylla ett dammigt och oläst ex. af Mattei evangelium. Ingen hade velat befatta sig med den främmande och misstänkta boken allt sedan den dag, då kolportören hade skänkt den. Vår vän Li, som hade intresse för läsning och böcker, bad att få låna boken och blef under läsningen af densamma djupt gripen. På detta sätt strålade evangelii ljus för första gången emot detta mörka, okunniga hjärta långt uppe i Shensis ogästvänliga bergsbygder. Men allt var dock ännu så dunkelt, och frågor och tankar bröto sig emot hvarandra. Då drömde mannen en natt, att någon bad

honom gå till Hancheng, där han skulle finna lösning på sina frågor. Vid den tidpunkten kände han ej oss. Ankommen till Hancheng styrde han först sina steg till gatukapellet och köpte efter en stunds samtal med evangelisten ett ex. af det Nya Testamentet. Därifrån begaf han sig till kapellet. Inkommeu ville han, såsom brukligt är i hedniska tempel, tillbedja genom tre bugningar mot jorden. Evangelisten fick nu tillfälle att undervisa honom om hvad tillbedjan i ande och sanning är, och så vägleddes denna sökande själ för första gången in på bönens välsignade väg, och den vägen har han icke sedan dess öfvergifvit.

Bland dem, som kommit från bergen, fanns ock en 40-årig landtbrukare vid namn Ch'ang, som visat mycken ifver, allt sedan han kom till tron. Ehnrn bosatt 35 kilometer från kapellet och staden hade han under flera månaders tid ej uteblifvit från någon gudstjänst, hvilket för honom innebar att vara på vandring både lördagar och måndagar.

De nu nämnda personerna jämte några flera äro kärfvar, hvilka samlats in som en frnkt af gångna års kolportörsarbete och af den infödda församlingens missionsarbete i dessa bergstrakter under det sista året. Församlingen har nämligen, då hvarken vår mission eller Engelska Baptistmissionen knnnat npptaga arbete där, beslutat göra det och underhåller nu själf en evangelist med familj däruppe. Detta är ingen liten uppgift, och några bland ledarne i församlingen ha hyst farhågor, att företaget skulle hli dem för tungt. Men vi ha redan börjat få se, att här liksom i all hednamission välsignelse på mångfaldigt sätt kommer tillhaka öfver den missionerande hemförsamlingen. Äfven om i en framtid något missionssällskap blir i stånd att mer effektivt fortsätta och fullborda verket däruppe, är det tydligen Herrens fingervisning att nu låta de infödda få ett tillfälle, som i hög grad måste bidraga till församlingens egen tillväxt inåt och sunda utveckling. Vår ställning hör ju mer och mer hli den att stå vid sidan och bistå i råd och dåd, under det de infödda icke blott deltaga i arbetet utan alltmer öfvertaga ausvar och ledning.

»Sina gärningars kraft har han gjort kunnig för sitt folk, i det han gifvit dem hedningarnes arfvedel». Ps. 111: 6.

Brefafdelningen

Sinan den 28 december 1901.

Kära vänner!

»Hon höll den för trofast, som hade gifvit löftet.»
Ebr. 11: 11.

Jnlhögtiden ligger nu bakom oss, men vi få i fortsättningen fröjdas öfver Guds outsägliga gåfva. Det glädjeämnet tager aldrig slut. Vi hafva i år haft en mycket skön högtid. Julaftonen på e. m. dukade vi ett trefligt tebord för våra medhjälpare och tjänare; midt på bordet lågo deras julklappar. Vi tillbringade en stund under bön och uppbyggligt samtal. Tänkte oss få sjunga några sånger gemensamt, men så många gäster från landet kommo, att vi måste tänka på dem i stället. Vid halfåtta tiden hade vi en liten fest för skolgossarna. Vi stannade först en stund för Luk. 2: 8—20, hvarefter flere af skolgossarna ledde i bön. Sedan fingo gossarna te och kinesiskt småbröd och sist sina julklappar.

Juldagen samlades vi i kapellet kl. 5 f. m. till jnlotta. Kapellet var rikt upplyst. En »gran» (cypressträd) bidrog att öka högtidsstämningen. Sedan vi sjungit en sång, läste hvarje skolgosse upp ett språk, som handlade om Jesus som ljuset, och tände därpå sitt ljus i »granen». Efter ännu en sång höll evangelisten predikan. Skolgossarna hade öfvat in flera sånger, som de sjöngo. Något, som gladde mig, var att höra, huru evangelisten efter julottans slut uppmanade de troende att mer flitigt söka få bibeln spridd och att få flera inom hörhåll för Guds ord. Katolikerna äro mycket flitiga att missionera här i trakten och synas äfven vinna rätt många anhängare. Kanske detta i någon mån fått väcka våra troende öfver ansvaret för sina medmänniskor. Mer kärlek och nit för själars frälsning är ett af de böneämnen, Gud lagt tungt på mitt hjärta, och därför gladdes jag innerligt öfver att höra denna uppmaning.

Med glädje och tacksamhet till Gud är det, jag nu åter fått börja upptaga arbetet. När jag i mars reste till Honanfu, anade jag föga, att jag ej skulle återvända till Sinan förrän i början af december. Jag var i Honanfu tills i början af sommaren, då vi reste till hvilohemmet på Chikongshan. Kort innan vi skulle resa hem, sjuknade jag i blindtarmsinflammation. Erhöll god vård och fick efter tio dygn börja sitta uppe något, men som min temperatur steg och smärtorna återkommo, måste jag ånyo intaga sängen. Som de nu fruktade, att en operation skulle behöfvas, blef jag tillrådd att resa till Haukow. Den dag, vi skulle resa, kommo vi försent till tåget, och den norske läkaren, dr Behrents, som vänligt följt oss ned till stationen, ansåg det bäst, att jag följde med honom till Kioshan. Han skulle senare samma dag resa till amerikansk-norska missionens sjukhus därstädes. Som detta ligger vid järnvägen, var det ej svårt att senare resa till Hankow, om så behöfdes. Vi kommo således till Kioshan i stället för till Hankow, och visst var, att det var Herren, som förde mig dit.

Jag fick åtnjuta så mycken kärlek och godhet af dem alla där, att jag riktigt förvånades. Jag kunde ej fått bättre vård på någon annan plats. Och så var det så likt ett hem för mig. Vi kände oss just som en syskonring. En tid fick jag en rätt svår feber, som tycktes borttaga all kraft, men fick äfven nu erfara, huru trofast Herren vårdar sig om de sina. Har aldrig förr erfarit Herren så nära. Ja, dessa dagars erfarenheter kunna ej beskrifvas. Det var, som om tron förbytts i åskådning. Hvad skall det blifva, när vi en gång få se Herren ansikte mot ansikte och hela evigheten få lofsjunga Lammet!

Småningom återkommo mina krafter, men nästan omärkbart, tills de en dag kommo åter liksom med ens. Alla i Kioshan blefvo så öfverraskade öfver den plötsliga förbättringen efter en så långvarig sjukdoms- och svaghetsperiod, och alla sade, att det var alldeles tydligt Gud, som grep in och gaf mig af sin kraft. I sanning svar på bön! Önskar så innerligt, att hela mitt lif må få vara ett tackoffer på Herrens altare, och att jag i allt må få nåd att förhärliga honom.

Efter nära 3 månaders vistelse på sjukhuset fick jag bryta upp därifrån den 2 dec., och på måndagen d. 8 var jag åter hemma i Sinan.

När vi kommo, var det litet sent, hvarför de på stationen nästan slutat upp att vänta oss. Vi lyckades därför så godt som öfverraska dem. Men innan jag hann inom porten, voro de alla där: Maria Pettersson, vår gamle gästemottagare, läraren i skolan, kocken, skolgossarna m. fl. Deras första utrop var: »I sanning, den allsmäktige Guden har bevarat eder och låtit oss mötas i frid!» Under veckans lopp infunno sig många af vännerna här för att hälsa mig välkommen hem.

Snart vänta vi besök af syskonen Bergs, som nu om några dagar anträda sin hemresa. Kanske att vi, då de komma åter, redan fått järnväg. Utanför västra stadsporten äro för närvarande ett 90-tal arbetare sysselsatta med förberedande arbeten för järnvägens byggande. Det säges, att järnvägen skall vara färdig till Sinan i slutet af den 4:de kinesiska månaden; men en månad plägar under dylika förhållanden omfatta en rätt lång tidrymd.

Maria P. förenar sig med mig i många hjärtliga hälsningar och en innerlig önskan om ett välsignelserikt nytt år. »Jesus Kristus är densamme igår, idag och i evighet.»

Eder i Honom tillgifna

Maria Hultkrantz.

För våra små missionsvänner.

Lille Ki-en.

Ki-en (= Förökad nåd) så hette en liten kinesgosse, som jag nu vill berätta om. Hans mor var sjuk, mycket sjuk, och i hemmet bland den stora syskonskaran rådde bekymmer och oreda. Mor, som förr var allt i alla, den till vilken man vände sig med alla svårigheter och sorger, var nu så svag och uttröttad, att hon knappt orkade höra på barnens klagomål, än mindre avhjälpa dem. Det var en svår tid för Ki-en och hans syskon. Läkare hade förgäves sökts för modern; hon blev sämre och sämre. Som Ki-ens föräldrar voro kristna, satte de emellertid sin förtröstan på den levande Guden i stället för att som hedningarna gå till templen och där inför stumma avgudar bönfalla om hjälp. I trots av den nöd, som tryckte dem, hoppades de, att Frälsaren skulle höra deras många böneröp och i *sin tid* hjälpa.

En söndag, då de tillsammans med barnen enligt sin vana voro inne i staden (de bodde nämligen ute i sin by $^1/_2$ mil från staden) på gudstjänst, bjöds modern att för sin hälsas skull stanna kvar en tid på missionsstationen. Hon skulle där få lämplig föda, vård och vila, som hon så väl behövde. Inbjudningen antogs med glädje. Lille Ki-en, ty liten är han, ehuru han är omkring 12 år, fick också stanna för att vara sin mor behjälplig med ett och annat. Häröver var han så innerligt glad, att han hoppade och dansade av fröjd. Han skulle få vara hos sin mor och slippa återvända till det dystra hemmet på landet. Därtill var det så mycket av intresse att se och höra på missionsstationen. Och så gavs det ju nu hopp om att mor skulle bli frisk!

Allt blev med ens så ljust för den lille gossen.

Att han var glad och trivdes gott, kunde man förstå, ty tätt och ofta hördes han sjunga och drilla. Han hade ju inte någon särskilt vacker röst, men han kunde skrika bra. Vad sjöng han för något, tron I? Jo, endast sköna sånger om Jesus, vilka han från sin spädaste barndom fått lära såväl i hemmet som i skolan. Ki-en hör till de lyckliga kinesgossar, som aldrig ha tillbett avgudar, emedan hans föräldrar långt före hans födelse lämnat sina hjärtan åt Jesus och kastat ut alla avgudar ur sitt hem.

Hans mor började småningom bli kry, så att även hon såg livet i ljusare färger än förr. Detta gjorde sitt till att förhöja glädjestämningen hos Ki-en.

En kväll, då en av de kvinnliga missionärerna kom in i rummet, där de bodde, fick hon åse följande: Ki-en sitter på kangen (den mnrade spisen) bredvid sin mor och ser så strålande glad och förtjust ut. Nedanför på golvet står en annan gosse, något äldre än Ki-en. Denne är hans goda vän Shih-jang = »Befriad». Hau har en lerskål i handen, i vilken han med en mortelstöt sönderpressar mullbär och salt. På kangen ligger en hel liten hög med mnllbärsblad. Tillfrågad, vad som nu skall bli av, svarar »Befriad» med ett förnöjt leende: »Ki-en och jag skola färga våra naglar». Det var ju intressant, och missionären beslöt att se på hur det gick till. Det hade de heller ingenting emot. Mor skrattar åt gossarnes fåfänga och barnsliga glädje men vill gärna hjälpa dem med detta lilla nöje. »Befriad» har nu massan i skålen färdig. Ki-en räcker fram ett av sina 10 fingrar, och mor tar ett mullbärsblad och lägger det under fingret. Se'n tar hon en nypa av mullbärsmassan och lägger på nageln, så ett blad till ovanpå fingret. Detta omlindas väl och ombindes med ett fint snöre. Samma process företages med ett annat finger. »Hur många naglar skall *du* färga?» frågar Ki-en. »Fyra», svarar »Befriad». »Jag färgar tre», säger Ki-en. »Nej, det är bäst att ha lika många på var hand», menar »Befriad». »Vi färga bara två, det är nog». Så blev det bestämt, och nu var det »Befriads» tur att få sina fingrar ombundna.

Det tillgår på samma sätt. Sedan få förbanden ligga på hela natten. Dagen därpå hade »Befriad» och Ki-en verkligen en rödbrun nagel på vardera handen, varöver de voro mycket stolta. Lilla Margareth Linder, som fick se »Befriads» röda nagel, trodde visst, att han hade gjort sig mycket illa, ty hon utropade förskräckt: »Mamma, k'an, k'an»! (= se, se!).

Att färga sina naglar är mycket vanligt i Kina och brukas av både män och kvinnor inom alla samhällsklasser. Dock användes vanligen balsaminblommen, vilken ger en vacker, högröd färg. Mullbär brukas endast, då intet annat finnes att tillgå.

Nu har Ki-en åter börjat skolan, där han får lära mycket gott och nyttigt. Bedjen för honom, kära små vänner, att han må växa i nåden, så att han en gång får göra rätt för sitt namn: »Förökad nåd!»

Olga Ahlman.

För S. M. K:s missions- och bönekretsar.

Tacksägelseämnen: Fröken Maria Hultkrantz' tillfrisknande (sid. 22).

Att fru Hilma Tjäder, som varit illa sjuk, nu är på bättringsvägen, fastän ytterligt svag.

Den förändring, som inträdt i Tungchow-fu, sedan evangelium först började förkunnas för dess befolkning (sid. 20).

Den stora mottaglighet för evangelium, som missionär Linder i sitt bref omtalar (sid. 21).

De 10 som döptes på höstmötet i Tungchow (sid. 21), och de 16 som införlifvades med församlingen i Hancheng, delvis som en frukt af gångna års kolportörsarbete och den infödda församlingens verksamhet under det sista året. För att arbetet så ostördt fått fortgå (sid. 21).

Böneämnen: De 17 infödda medhjälparna i Tungchow-fu distrikt med dess 6 städer och hundratals byar. Arbetet för detta distrikts evangelisering enligt en särskildt uppgjord plan. De 15, som vid höstmötet antecknade sina namn såsom forskare (sid. 21).

Om *Andens fullhet* öfver våra bröder och systrar, som bland de infödda medarbetarna hafva att stå såsom föredömen, ledare och lärare. Flere arbetare från hemlandet (sid. 21).

En betydelsefull gåfva till Kinas kejsarhus.

För omkring två år sedan fingo några anspråkslösa kristna på Kina Inlandmissionens station Hotsin i provinsen Shansi den tanken, att den Heliga skrift borde gifvas åt den kejserliga familjen i Kina. Tanken framlade de för sin lärare, missionär Gillies, och denne förde den vidare till de kristna öfver hela Kina genom ett upprop, insändt till tidningen »The Chinese Recorder.»

Brittiska och utländska bibelsällskapets agent, pastor Bondfield, understödde på det vänligaste planen, som nu håller på att förverkligas. Från kinesiska kristna öfver hela världen, från Amerika, Hawaii, Oceanien, Afrika och alla delar af det kinesiska riket hafva bidrag insändts, två kash från hvarje kristen, och på detta sätt hafva omkring 5,600 kr. insamlats.

Fyra vackert tryckta exemplar af det Nya Testamentet hafva inbundits i silfverpärmar. På dessa äro framställda teckningar ur Frälsarens lif. Ett omsorgsfullt ntarbetadt företal har tryckts i rent guld på rödt papper och bundits in i Testamentet. För hvar och en af böckerna har tillverkats ett fint schatull med en i träsnideri framställd tilldragelse från det Nya Testamentet. Detta arbete är utfördt af kineser. De fyra Nya Testamentena skola inom kort föras till Peking och af en deputation kinesiska kristna framlämnas till änkekejsarinnan, prinsen-regenten, kejsarens moder och den ännu minderårige kejsaren.

Skola icke också vi i vårt land bedja, att denna kärleks- och hyllningsgärd från de kinesiska kristna till den kejserliga familjen må bli af Gud särskildt välsignad? Det tryckta ordet är f. n. sannolikt det enda medel, hvarigenom evangelium kan nå den kejserliga familjen i Peking.

Missionärernas namn och adresser:

Teodor och *Sekine Sandberg* *Carl* och *Ethel Blom* *Fredrika Hallin*	**Yüncheng.** Sha. via Siberia och Peking. N. China.
Axel och *Anna Hahne* *Andrew* och *Elisabet Ericson* *David Landin* *Agnes Forssberg* *Maria Björklund* *Edvin Lundström*	**Ishih.** Sha. via Siberia och Peking. N. China.
Frida Prytz *Maria Nylin*	**Puchowfu.** Sha. via Siberia och Peking. N. China.
Verner Wester	**Chiechow.** Sha. via Siberia och Peking. N. China.
Hugo och *Maria Linder* *Nils Svensson*	**Tungchowfu.** She. via Siberia och Peking. N. China.
Natanael Högman *Olga Ahlman* *Anna Eriksson*	**Hanchenghsien.** She. via Siberia och Peking. N. China.
Ida Andersson *Anna Rosenius*	**Hoyang.** She. via Siberia och Peking. N. China.
Maria Pettersson *Maria Hultkrantz*	**Sinanhsien.** Ho. via Siberia och Peking. N. China.
Rikard och *Hildur Andersson* *Anna Janzon* *Emma Anderson* *Malte Ringberg*	**Honanfu.** Ho. via Siberia och Peking. N. China.
G. Ad. och *Mina Stålhammar*	**Mienchih.** Ho. via Siberia och Peking. N. China.
Josef Olsson	C. I. M. **Anking.** An. China.

Enkelt postporto 20 öre, brefkort 10 öre, korsband (för 50 gram) 5 öre.

Hemmavarande missionärer.

Erik Folke, Inez Bölling, Rob. och Dagny Bergling, Henrik och Hilma Tjäder, Ebba Burén, Judit Högman.

Adress: S. M. K:s expedition, 8 Malmtorgsgatan 2 tr., Stockholm C.

Stadda på hemresa äro: makarna Aug. Berg och makarna O. Beinhoff.

Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget, Stockholm, 1911.